

Mnogo se je že pisalo o nalogah in dolžnostih, katere nalaga vojna našemu ženstvu. Velike so te naloge in skoro se zdi, da so preogromne za šibka ženska ramena. Za vzgled pa si vzemimo naše možejunake; ne strašijo se žrtve, katere prinaša vojska v svojem krvavem znamenju. Dolžnost naša, dolžnost ženstva je torej, da posnemamo te neustrašene može. Sicer ne moremo služiti ljubljani domovini s tem, da bi sukale orožje; naš prostor je drugje, drugje se rabijo naše moči.

Kaj ne, predrage, me nočemo zaostajati zadaj, kadar nas kliče domovina. Skažimo se vredne hčere naše mile Slovenije. In ko se bodo vračali naši junaki-zmagovalci, ovenčani z vencem lovorike, ko bo domovina prosta vseh sovražnikov, tedaj, žene in dekleta, ali se vam ne bo širilo srce ponosa in zavesti da ste tudi ve po svojih močeh pripomogle k zmagi? Kako bi mogle sicer pogledati v oko tem junakom, ako bi sedaj, sredi dela, omagale? Nikakor! Me hočemo sodelovati, tudi me hočemo biti deležne onega sladkega občutka, da smo storile svojo dolžnost.

Domovina sme zahtevati vsako žrtev. Može in fantje so prisegli zvestobo cesarju in domovini. Kje je tisti, kateri bi te prisega ne držal? Niga v vrstah naših mož, naših borilcev. Vedno hite neustrašeno, pogumno naprej, vedno polagajo nove žrtve na oltar domovine.

Vera, upanje in ljubezen, kdo ne pozna teh lepih sestric? Se ena naj se jim pridruži, zlasti sedaj v vojnem času. Verujemo v Boga, v njegovo previdnost in dobroto, kajti, kdor veruje, bo zveličan. Zaupajmo v boljše bodočnost; ljubimo našo rodno zemljo, ne zapuščajmo je v času, ko potrebuje pomoči nas vseh. In zdaj pride četrta sestra, zvestoba Predrage! Naši možje so prisegli zvestobo cesarju. Komu pa ste jo prisegle ve? Ali ne onim mučencem, ki trpe tam na tujem, ki krvave svojo srčno kri, ne samo za domovino, temveč tudi za nas vse? Tukaj se dotaknem točke, o kateri bi boljše bilo, da bi se je ne bilo treba dotakniti. Same ste že gofovo brale ali slišale, kako žalostne posledice prinaša vojna z ozirom na nekatere — ne na vse, Bor obvaruj — ženske. Moramo in hočemo napovedati boj tej kugi, ki se pogubljivo razširja po celem sedanjem svetu.

Dobro ime je bilo slovenskemu ženstvu vedno sveta reč. Mar naj sedaj, ko nam vojna itak že vse vzame, tudi naše pošteno ime izgine? Rači par izgubljenih bitij, ki so izgubila vero v same sebe, naj nosi celo ženstvo sramotni pečat propalosti?

Varujmo se slabe družine! Star pregovor pravi, da eno gnjilo jabolko pokvari deset dobrih. Posvečujmo se delu, v delu najdemo pozabljenje, delo je zdravilo zoper slabe misli. S krepko voljo in zdravim razumom bodo premagane vse težkoče, katere nalaga vsakemu njegov poklic. Bodri naj nas zavest, da napoči čas, ko mine tudi to vojno zlo. Bodimo pa močne, da nam ne bo treba povesiti oči ob času svidenja.

ga srca ljubim, z njimi razžalil. Trdno sklenem s tvojo milostjo svoje življenje popboljšati in vse, tudi smrt rajši pretrpeti, kakor tebe svojega Boga se kdaj s kakim grehom razžaliti.

To dvoje mora obsegati molitev kesanja: prvič žalost nad grehi kot božjimi žalitvami in drugič trdni sklep, da se hočeš res popboljšati. Da ti bude res težko pri srcu, kes večkrat moli prav zbrano, predno prideš na vrsto, zakaj kdor nima nobene dušne žalosti nad storjenimi grehi, njemu grehi ne bodo odpuščeni. Vest izprašaj na sličen način vsak večer, pa obudi kes in boš vedno pripravljen na smrt. Kadar ni mogoče opraviti spovedi, nam že popolno kesanje dobi odpuščenje grehov. Junak skesanega srca se ne pogubi.

Sedaj pristopi k spovedi. Naj te ne moti, če ni spovednice in se moraš kje pod milim nebom spovedovati. Ko praviš svoje grehe, si misli, da jih praviš Jezusu samemu. Reci: Moja zadnja spoved je bila dne ... Na to povej vse smrtne grehe po številu. Nikdar ne reci: Večkrat sem bil pijan, dostikrat sem hudo preklinjal. To ni število. Temveč reci na pr.: trikrat sem bil pijan, vsak teden sem enkrat hudo preklinjal itd. Če nimaš smrtnih grehov, hvala Bogu, pa se spovej saj nekaterih malih grehov. Bodi odkritosrčen pri spovedi. Nič ne zakrivaj, nič ne zamolči. Sploh se ne bojiti k spovedi, če je le priložnost. Vsak dan te lahko Bog pokliče pred svoj sodni stol, zato moraš biti vedno pripravljen.

Bolnega generala, ki 40 let ni bil pri spovedi, je nagovorila strežnica usmiljenka, naj bi opravil dolgo snoved, ker je spovednik v kapelici na razpolago. General gre in ko zagleda spovednico, se ustraši in zbeži iz kapelice. Pa ravno mu pride nasproti usmiljenka in ga milo pa resno pokara: „Vi, ki se v najhujšem boju niste bali krogelj, pa se bo-

Junake, katerih ne podere smrtonosna krogla, ne morilno jeklo, te junake bi podrlo spoznanje, da so bili izdani tam, kjer so pričakovali ljubezni in zvestobe. In če se ne povrne vsak nazaj v naše kroge, ako ga krije tuja zemlja, potem smo dolžni, da častimo njih spomin.

In ve žene, ki imate deco, odgajajte jo v krščanskem in slovenskem duhu, da postanejo enkrat iz nje dobri ljudje, vredni sinovi junaških očetov, vneti katoličani, zavedni Slovenci! V mladini leži vsa prihodnost; skrbite tedaj, ve matere, da se bode naša ljuba domovina povzdignila, da se bo delo, začeto od njih očetov, nadaljevalo v blagor naroda.

Dve prošnji ste to, kateri polagam na sree vsemu našemu ženstvu. Bodite zveste domovini, bodite pa tudi zveste možem-junakom. Ako storite to, pa boste dovolj storile.

H. Z.

Podržavljenje ljudske šole.

V vladnih krogih na Dunaju se resno misli na to, da bi se ljudska šola podržavila. Vlada hoče dobiti v ljudski šoli večji vpliv na vzgojo otrok, a obenem pa hoče tudi odpraviti nedostatek, da po nekaterih deželah in okrajih za šolo ni bilo dovolj preskrbljeno in da so se tam pojavljali visoki odstotki analfabetov (ki ne znajo ne pisati ne čitati). Stališče vlade je razumljivo. Njej je na tem ležeče, da se domovinski čut v ljudski šoli goji mnogo bolj, kakor do sedaj. V tem oziru je bilo, tako pravijo veščaki, na Avstrijskem najslabše. Povsod drugod se že v mlada srca zanaša misel skupne državnosti in ljubezen do lastne države. Pri nas pa je tudi ljudska šola trpela že pod slabimi posledicami narodnostnih bojev, kar smo narodnosti ob meji najživeje občutili. Sedanja vojska je tudi pokazala potrebo najširše vojaške izobrazbe. Ako hoče vlada z njo začeti že v ljudski šoli, je samoumevno, da mora imeti vso oblast na ljudskih šolah tudi sama v rokah. Tudi visoki odstotki analfabetov ne morejo biti nobeni vladi že iz vojaških ozirrov dovolj. Vojaška uprava hoče imeti izobraženo vojaštvo, ker z njim mnogo lažje in sigurnejše postopa.

Tudi na družabne razmere se bi novi ljudskošolski načrti ozirali. V kaki meri, ne vemo. Toda slovenski poslanci ne bodo zamudili, da pravčasno opozorijo vlado na želje, ki jih izražajo kmetje isto za letom.

Nastopila bo seveda tudi sprememba glede vzdrževanja ljudskih šol. Sedaj je tako, da morajo šole graditi, vzdrževati in razširjati občine (šolski okoliši), govoriti pa imajo okrajni in deželni šolski sveti. S preosnovo ljudskošolskih zakonitih določil bo tudi v tem oziru nastopila za kmeta ugodna sprememba.

Z narodnega stališča nimamo objemni Slovenci, ki se ne glešamo šolske narodne samouprave, zoper podržavljenje ljudske šole popolnoma nič ugovarjati, kajti prepričani smo, da se bo državna uprava dala voditi v narodnostnih zadevah napram za državo odlično zaslužnim Slovincem od načel, ki poznajo samo strogo pravico. V drugih zadevah, ki se tičejo nameravane spremembe, pa bi bilo dobro, da bi vlada še enkrat slišala vse želje in zahteve cerkve, starišev, ljudskih slojev in kajpada tudi učiteljstva. V nemških listih se je o tem vprašanju že začelo razpravljati in koroški poslanec dr. Steinwender suče zopet pero za svoje, kmetičemu stanu prijazne nazore.

jite spovednice! General se povrne v kapelico in ko opravi sv. spoved, objame spovednika, tako je bil srečen.

Po spovedi poslušaj Jezusa, ki ti govori na srce: „Glej, ozdravljen si, nikar več ne greši, da se ti ne prigodi kaj hujšega“ (Jan. 5, 14). Opravi takoj naloženo pokoro.

2. V evangeliju današnje nedelje Jezus ni le nebeški zdravnik, temveč tudi dobri pastir, ki svoje ovčice — 5000 jih je bilo — čudovito nasiti s 5 kruhi in 2 ribama. Se čudovitejšje nasituje Jezus v sv. obhajilu naše duše, ko se nam sam daje v hrano za večno življenje. In te hrane nujno potrebuje naša duša, da ne oslabi in si ohrani nadnaravno življenje. Zato mora ob velikonočnem času pod smrtnim grehom vsak kristjan prejeti sv. obhajilo.

Slovenski junak, kaj ne, tudi ti boš porabil priliko, če se bo le ponudila, da prejmeš sv. velikonočno obhajilo. Saj ni večjega veselja, kot združiti se z Jezusom posebno še na bojnem polju. Ne čudimo se torej, če piše slovenski vojak z laškega bojišča: „Tukaj smo bili tako srečni, da smo se smeli udeležiti sv. maše in prejeli smo tudi sv. zakramente. Nepopisno veselje je takrat zaigralo v mojem srcu. Zajel sem iz tega novo moč in nov pogum.“ Umljivo nam je sedaj veliko veselje, ki so ga vojaki slavnega 87. pp. razodevali v svojih pismih, ko so poročali, kako so v Karpatih prejeli za lansko veliko noč sv. zakramente, kako je z njimi sam poveljnik Hossner pristopil k mizi Gospodovi.

Sprejmi sv. obhajilo s čisto vestjo in s pobožnim srcem. Lahko ti je sv. popotnica. Misli si, kako dober je Jezus, kako te ljubi, da hoče celo v svojem srcu prebivati. Bodi mu tudi ti dober in ga prejmi z največjim hrepenenjem. Po sv. obhajilu ga prisrčno

Italijansko bojišče.

Zadnji čas so dobili Italijani od Avstrijcev še skoro vsak dan mečno po prstih. Odkar so Lahy ustavili svojo „peto ofenzivo“, so naši izrgali Italijanom na črti severno od Gorice in na koroškem ozemlju več važnih postojank. O uspehih pri Tolminu in na Rombonu smo že zadnjič poročali.

Dne 25. marca so vdrele avstrijske čete izhodno od sedla Plöcken (blizu koroško-tirolsko-italijanske meje) v italijansko postojanko, katero so imeli Italijani zasedeno že od začetka vojske.

Dne 26. marca se je sovražnik silno a zaman trudil, da bi nam izrgal jarke, ki smo mu jih prejšnji dan odvzeli. Uporabljal je pri napadih vedno večje število svežih čet, a uspeha ni dosegel nobenega. Boji so se ta dan razširili tudi na sosednje dele bojne fronte izhodno in zahodno od sedla Plöcken. Borba se je nadaljevala celo noč od 26. na 27. marca.

Pri Gorici so naši dne 26. marca dosegli izredno važen uspeh. Z naskokom so zavzeli celo sovražno postojanko pred severnim delom višine pri Podgori. Sunek naših čet je bil tako silen in presenetljiv za sovražnika, da se velikemu delu sovražnih vojakov ni več bilo mogoče umakniti. Tako so naši ujeli pri tem napadu 525 Lahov, med temi 13 častnikov.

Italijani so gotovo že obupali, da bi dobili kedaj Gorico v svojo last, ker so jo dne 23. in dne 24. marca zopet močno obstreževali. Sploh pa Italijani obupavajo, da bi se jim kedaj posrečilo prekoračiti dosedanjo črto.

Naša fronta ob Soči.

„Deutsches Volksblatt“ poroča: Soška fronta se začena na jadranski obali v ponzanskem zalivu med Tržičem in Devinom, poteka sporedno z južno železnico po robu Doberdobske planote zapadno od Sela, Sv. Martina in Sv. Mihaela, prekorači z železnico, ki vodi iz Tržiča v Gorico, severno od Vrha Sv. Mihaela reko Vipavo, nato se na kratki vrhi oklepa soške struge in gre v pravem goriškem predmostju na desni zapadni breg Soče, obsegajoč ceste in goriški železniški most v Krmin, ob Podgori, Oslavju in Sobotinu in severno od tega, ob vzhodju Sv. Gore, še enkrat prekorači Sočo, to pot proti izhodu. Tu se nadaljuje fronta tesno ob srednji Soči po robu Batske planote. Soča, ki dela tu najmočnejši ovinek proti zapadu, obliva obkrajne višine Plave in Zagore, za katere so se vršili tako vroči boji. Nedaleč od Sela se vrne fronta nazaj na zapadni breg Soče in tvori preč Tolminom razsežno predmostje, ki varuje vhod v jadransko dolino in bohinjko železnico. Severozapadno od Tolmina so Italijani prešli preko Soče, ki se obrne tu proti severozapadu, ter so se ustavili na položju visokega Krasa, Mrzlega Vrha in na robu — Krna ...

„Italijani v Gradcu in Ljubljani.“

Kako lažejo Italijani, priča naslednje pismo, ki nam ga je poslal naš naročnik Jakob Šoba iz po-

zahvali in ga prosi potrebnih milosti. Daj mu celo svoje srce, daruj mu svoje trdne sklepe in obljubi mu večno zvestobo. Ti z Jezusom in Jezus s teboj.

Slovenski junak, tako obhajaj veliko noč. Sv. zakramenti ti bodo dali moči, da boš lepo živel, se junaško vojskoval, vero ohranil in če bi Bog tako sklenil, tudi srečno umrl ali pa se zdev povrnil v domovino. Če bo prilika na bojišču, ne zamudi je. Pokaži, da si vernega slovenskega naroda veren sin. Če ne bo prilike, pa potrpi, se vsak dan kesaj grehov, pa prejmi gotovo sv. zakramente, kakor hitro ti bo mogoče. Ako si v garniziji v ozadju ali prideš na dopust, prejmi sv. zakramente, kolikorkrat bo le mogoče, v bolnišnici pa se navadi na vsakdanje sv. obhajilo, da te nebeški zdravnik tem prej ozdravi.

Možje in mladeniči naši, ki nam branite dom, vedite, da vsa domovina gleda na vas. Žene, otroci, starši, bratje in sestre, neveste trepetajo vsak dan za vaše telesno življenje, pa v strahu so tudi za vaše dušno življenje, ker v vojski je veliko nevarnosti. Težko čakamo vašega povratka. Kakšno bo to veselje! Toda spremenilo bi se v neskončno žalost, če bi se reklo: Veren je odšel, neveren se vrača, čist je odhajal, pokvarjen in okužen prihaja nazaj. Naša domovina potrebuje po vojski vernih, poštenih in zdravih mož in mladeničev. Zato pa, junaki slovenski, snidite se gotovo za veliko noč z ljubim Jezusom pri sv. spovedi, združite se z njim v vrednem sv. obhajilu. On bo vaša moč, vaša zmaga, vaše varstvo, vaša sreča. „Vse premorem v njem, ki me močnega dela“, pravi sv. Pavel (Filip. 4, 13).

Ne pozabite nikdar besed Jezusa Kristusa, ki pravi: „Kdor je moje meso in pije moje kri, tma večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan“ (Jan. 6, 55).

Fr. Sal. Gomilšek.

krajine San Paolo v Braziliji v južni Ameriki. Pis-
mo se glasi:

Italijani se v Ameriki bahajo, kako so njih iz-
vežbani vojaki hrabri in kako Avstrijce podijo in po-
bijajo in da so že Italijani v Gradcu in v Ljubljani.
Italijani tudi širijo vesti, da so si zelo mnogo denar-
ja izposodili, da bodo mogli za Avstrijo (ko jo zase-
dejo) plačati njen dolg. Tukaj je več Italijanov, kot
drugih ljudi. Če jim kdo reče, da imajo Italijani ve-
čje izgube, kot Avstrijci, že pokažejo nože. Ko ne bi
mi bili bolj pametni, bi imeli tukaj tudi vojsko. Nik-
do Italijana ne hvale, zato pa se morajo sami hvali-
ti.

Deset mesecev italijanske vojne.

Prad desetimi meseci, kako navdušenje v Italiji,
ker so mislili, da bo v par mesecih konec vojne in da
pridobi Italija Gorico, Trst in Dalmacijo. Po desetih
mesečih so tam, kjer so bili prve dni, ko so z godba-
mi prikorakali v Furlanijo in bli dotle, do kjer smo
jim dovolili. Potem pa niti koraka naprej. Zamaa bi-
jejo ob kraško skalovje, zamaa se vzpenjajo proti
Kalvariji, nič ne pomagajo napori ob tolminskem ob-
mostju, ob koroški fronti, ob silovitih tirolskih Al-
pab. Italija je gospodarsko uničena, ljudstvo je raz-
burjeno. Kadorna pa je pobitel te dni v Parizu in v
Londonu, odkoder misli, morda da se vrne s čarobno
močjo, da predere soško fronto in poniža pred seboj
Dolomite. Ali na fronti je vse po starom in tistega
„lepega vremena“, katerega Kadorna tako željno pri-
čakuje, ni in ni. Še dva meseca, pa bo leto dni, od-
kar se hodi Italija proti Avstriji. Ali bodo butali še
dva meseca ob naše utrdbe in junaške prsi naših ta-
mošnjih braniteljev? Da bi se Italija spametovala v-
sled dosedanjih porazov in izgub, na to ni misliti, u-
sojeno jej je, da izkrvavi ob avstrijski meji za izdaj-
sko njeno početje.

Izredno velike italijanske izgube v peti ofenzivi.

Švicarski listi poročajo, da so imeli Italijani v
peti ofenzivi izredno velike izgube, tako velike, ka-
koršnih še ni bilo pri dotedanjih sunkih. Da se je u-
stavila ofenziva tako hitro, so krive te izgube. Dva
polka italijanskih ženijskih čet, ki sta čakala v front-
ni vrsti, sta bila s hitrim protisunkom skoro popolno
poražena.

Kadorna na francoskem bo- jišču.

Kadorna je šel iz Pariza v London, iz Londona
pa na francosko bojišče. Najprej je obiskal belgijski
glavni vojni stan, kjer je imel dolgo posvetovanje s
kraljem Albertom. Na to se je podal v angleški voj-
ni stan, kjer je bil baje sijajno sprejet. Z angleškim
poveljnikom generalom Douglas Haigom je obiskal
glavne točke angleške fronte. Na to se je podal v Pa-
riz, odkoder obiskuje francosko fronto. Koncem ted-
na se vrne v Italijo, gledat, če je izdajalcem vreme
postalo že prijaznejše.

Pred šesto italijansko ofenzivo

Poročila z italijanske fronte pravijo, da se Ita-
lijani pripravljajo na šesto ofenzivo. V Benečiji, to-
rej v bližini soške fronte, se opaža zadnje dni prav
živahno prevažanje svežih čet na soško bojno črto,
kar znači, da bodo Italijani skoro gotovo začeli spet
z veliko silo napadati. Na Doberdobski pla-
noti so se že vršili dne 24. marca hudi spopadi.
Naši so vse napade pri Sv. Mikaelu, Sv. Mar-
tinu, Selcah in pri goriškem obmostju
odbili. Živahni boji se vršijo tudi na koroški čr-
ti. Lahi bi radi dobili izgubljene postojanke pri sed-
lu Plöcken nazaj, a vrli lovci bataljona štev. 8,
pri katerem služijo štajerski in koroški Slovenci, so
vse napade odbili. Pred njihovimi postojankami je le-
žalo dne 27. marca 500 mrtvih Lahov. Hudi
boji se vršijo tudi za postojanke na Malem Palu
na Tirolskem.

Domneva se, da so v Parizu pri zadnjih posve-
tovanjih pozvali Italijane, naj začnejo z ofenzivo, da
tako Avstrija ne bi mogla pošiljati svojih čet pred
Verdun. Francoski list „Echo de Paris“ priporoča I-
talijanom, naj avstrijsko fronto na enem mestu odlo-
čno napadejo in tako vkorakajo v Ljubljano, Trst in
dalje proti Dunaju. Bi že bilo, ko bi naših vojakov
ne bilo!

Težave z ranjenci v Dolomitih.

O težavah pri pronašanju ranjencev v Dolomi-
tih (na Tirolskem) poroča neki prostovoljec svojim do-
mačim: Zjutraj ob 7. uri se oglasi poziv: „Prosto-
voljci za prenos ranjencev naprej!“ Oglasi se 20 vo-
jakov in proti večeru se odpravimo navzgor proti po-
stojankam. Po peturni hoji smo skoraj na vrhu. Me-
ne zamenja drugi in kot krilna straža vzamem puš-
ko. Kot prvi grem tipač dalje. Tedaj mi zadene no-
ga na nekaj ledenomrzlo roko. Luč je prepovedana, a
tudi žepna svetilka, ker smo tik pred žičnimi ovira-
mi. Tipljem dalje in doženem, da leže tu trije mrtvi.
Čudno ti je pri sreu: Vseposvods prežeha smrt, črno-
temna noč, mrtveci ob nogah. Oglasi se tibo ječanje

in mi vemo, da smo na cilju. Polnoči je proč. Previ-
dno naložimo ranjence. Naša nosilnica je zadnja. Na
povratku se vdramo do kolen v močvirna tla. Nosi-
mo Italijana, ki je izredno težak. Po 20 korakih raz-
svetli svetilna krogla vse naokrog, kakor bi bilo po-
dnevi. Tu pomaga samo eno sredstvo: dol tam, kjer
stojiš. In takoj zatreska. Vedno iznova švigajo sve-
tilna rakete in vedno iznova pōpadamo na tla. Te-
daj zakliče ranjenec: „Aqua, mi dia aqua!“ (Vode,
daj mi vode!) Preko kolen zagazim v ledenomrzli o-
tok in prinesem ranjencu vode. Pogled poln ljubezni
in hvalečnosti mi je bil v plačilo. Kako prisrčno mi
je sovražnik stisnil roko! V nekaj urah smo došli o-
stale nosilnice.

Sam Bog me je varoval in moja velika svetinja.

Peter Ogrizek od Sv. Petra na Medvedovem
selu poroča z južnega bojišča:

Bilo je dne 26. okt. 1915, ob 3. uri popoldne.
Štirje smo v kritju v pogovoru, nad nami se pa su-
če italijanski letalec, ki si riše našo postojanko. Le-
talec izgine in za četrt ure že pade prva granata v-
zadi za kritjem, jaz rečem: Pojdimo v drugo kritje,
tu ni več varno! Ko izgovorim, že pade druga gra-
nata: en meter od nas. Nagloma rečem: Sedaj pa po-
grabimo puška in bežimo! Komaj to izgovorim, že
pade tretja granata v sredo med nas. Enega ubije,
dr drugega težko rani, tretjega lahko, meni pa se ni nič
zgodilo. Pač pa mi je puška zvinilo, nahrbtnik raz-
trgalo, krušnjak ob strani tudi raztrgalo, le molitve-
nik, ki je bil v njem, je ostal popolnoma nepoškodov-
van. Sam Bog me je varoval in moja velika svetinja
s podobama sv. Družine in angela variha, ki sem si
jo pripel na prsi že v Petrovčah in še jo vedno tukaj
nosim.

Podoba Srca Jezusovega nepoškodovana med razvalinami.

Karl Sabeder iz Jarenine piše vlč. g. da-
kanu J. Čizku z italijanskega bojišča:

Neko jutro ob ranem svitu, ko je še topništvo
počivalo, grem radoveden pogledat v bližino vas. Z
žalostnim srcem sem gledal večinoma do tal poruše-
na poslopja. Le pri cesti zapazim na pol porušeno hi-
šo in na steni krasno podobo presv. Srca Jezusove-
ga. Podoba je meter visoka, živo slikana in je nekaj
častitljivega. Moje srce je bilo ginjeno do solz. Ta
podrtja in ta nepoškodovana podoba, to ne more biti
samo slučaj, ne! To je neloška usmiljenost, katera
nam je tukaj pri potu pustila to tolažljivo podobo, da
se marsikateri mmogredoč, obupan in potrč vojak
pri tej toliki tolažljivi podobi ustavi, jo počasti in
prosi neskončno usmiljeno Srce Gospodovo varstva in
pomoči. Potem lahko poln zaupanja in tolažbe nasto-
pi svojo pot. Bil sem svoje dni bolj med mlačnimi kri-
stjani, pa vendar sem imel veliko veselje do svetih
podob in sem jih rad počastil, kjerkoli sem prišel z
njimi v dotiko. Božje Srce mi je v tem trenutku vse
povrnilo, namreč da sem popolnoma potolažen v živi
veri, da še biva nad nami pravični, pa tudi usmilje-
ni Bog, kateri varuje one, ki se k njemu zatekajo.

Prečastiti gospod! Ni mi dalo miru, predno se
nisem odločil, da Vam ta dogodek iz mojega življenja
naznamim. Vem, da ste goreč častilec presv. Srca in
da se ga s tem večjo gorečnostjo oklenemo. Srce Je-
zusovo, bodi naša bramba!

Kako sem šel po kapo laškega vojaka.

Peter Ogrizek od Sv. Petra na Medvedov.
selu piše z italijanskega bojišča:

Neko noč vpraša naš poročnik: Kdo si upa iti
po kapo mrtvega laškega vojaka, ki leži v žičnih ovir-
ah, da izvemo, od katerega polka je? Ko se nihče
ne oglasi, se jaz ponudim za to nevarno delo. Počasi
se priplazim do njega, bil je 25 metrov oddaljen, a
rabil sem za to poldrugo uro. Malo sem se premak-
nil, pa sem postal. Bilo je mesečno in lahko bi me o-
pazili sovražniki. Ko dospem do njega, mu vzamem
kapo in jo v nekaj skokih ponese k nam nazaj. La-
hi so sicer streljali za menoj, pa me niso zadeli. Po-
ročnik me je pohvalil in moral sem biti vedno pri
njem. Bil sem predlagan dne 1. novembra 1915 za
odlikovanje.

Rusko bojišče.

Kakih posebno važnih dogodkov na avstrijskem
delu ruske fronte zadnje dni ni bilo. Pri Burka-
novu ob Strypi so naši dne 24. marca vdrli v
sovražne jarke in tam porušili ruske obrambne na-
prave. Isti dan so se naše poizvedovalne čete pri
Lataču ob Dnjestrju pred rusko premočjo u-
maknile v svoje glavne postojanke. Ob Dnjestrju niso
Rusi še nikjer drugod prodri čez reko, nego samo
pri velikem ovinku južno od Bojana (ob besarab-
ski meji). Nasprotno pa se naša postojanka na sever-
ni strani Dnjestrja pri Zalesšykyju zelo dobro
drži. Pri Usčički Rusi niti niso poskušali priti
čez reko. Uradno poročilo dne 28. marca pravi, da
so Rusi ob besarabski meji pri Bojanu in pri

Oliki zopet razvili živahno delovanje artilerije in in-
fanterije. Ob Strypi (ob izlivu v Dnjestr) so tudi
pričeli napadati. Ali so to znaki že tako dolgo prero-
kovane ruske ofenzive tudi nasproti avstrijski fronti,
bo pokazala bodočnost.

Na severu, v prostoru med Naroškim
jezerom in Rigo (južno od reke Dvine) je rus-
ka ofenziva proti nemškemu delu fronte v polnem te-
ku. Tam se vršijo že od dne 17. marca srditi in zelo
krvavi boji. Rusi so se navalili z velikansko silo na
Hindenburgovo armado, katera se je le na manjša-
nih točkah nekoliko umaknila. Rusi imajo na tej črti,
ki je dolga 300 km, zbranih 30 armadnih zborov. —
Nemci pravijo, da so Rusi dosedaj izgubili že do 80
tisoč mož.

Francosko bojišče.

Pred Verdunom se sicer ni nobeden izmed obeh
bojevnikov od zadnjega poročila sem premaknil, toda
boj se nadaljuje. Nemci so dne 25. t. m. tako silno
obstreljevali Verdun, da je v mestu izbruhnil požar.
Nepristranski vojni poročevalci pravijo, da za Fran-
coze pri Verdunu preostaja samo dvojno: Ali da iz-
ročijo Verdun Nemcem, ali da se spustijo z Nemci v
veliko in odločilno bitko. Poročevalci priznavajo, da
nemške vojaške priprave nadkrijujejo priprave Fran-
cozov.

Glavni naskok na Verdun.

Boji se razširjajo čez celo francosko bojišče.
Artilerija deluje vedno živahnejše. Francoski časopi-
si pravijo, da kažejo vsa znamenja, da bodo Nemci v
kratkem z vso silo naskočili Verdun.

Pariška posvetovanja.

Kadorna, poveljnik laških čet, je iz Pariza od-
potoval tudi v London na obiske. Iz Londona se je
zopet vrnil na Francosko, kjer baje sedaj študira na
francosko-nemškem bojišču način ondotnega bojeva-
nja.

Ta teden se vršijo v Parizu posvetovanja čet-
verospoznamovih ministrov zastran različnih gospo-
darskih vprašanj. Razven Ruske so vse države za-
stopane. Laško zastopata ministra Salandra in Son-
nino.

Kaj je delal Kadorna v Parizu in v Londonu,
in v kakem smislu so se vršila ministrska posveto-
vanja v Parizu, ne vemo. Kar pišejo časniki, so le ugi-
banja. Le toliko vemo, da kjer se shajajo naši sovra-
žniki, se delajo načrti proti nam in ne za nas. Bodi-
mo torej tudi mi vedno na straži! Zato se nam zdi
tudi skrajno neverjetno naziranje graške „Tagespo-
ste“, ki ne izključuje, da so se naši sovražniki že po-
svetovali o vojnih ciljih, to se pravi o predpogojih za
mir.

Podmorski boj.

Boj nemških podmorskih čolnov proti angleško-
francoskim trgovskim ladjam se je mesca marca zelo
poostiril. Vsak dan potopijo Nemci po eno ali dve so-
vražni ladji.

Nov spor z Ameriko.

Spor med Nemčijo in Severnoameriškimi dr-
žavami zastran podmorskega boja proti oboroženim tr-
govskim ladjam še ni poravnal, in že se je dogodil
nov slučaj v podmorskem bojevanju, ki razburja A-
meriko. Na ladji „Sussex“, ki so jo Nemci torpedira-
li, se je ponesrečilo tudi nekaj Amerikancev. Ameri-
ka že zopet govori, da bo pretrgala z Nemčijo diplo-
matične zveze, da je razmerje skrajno nevarno in ta-
ko dalje. Amerika je sedaj največja zaščitnica Ang-
lije in Francije na morju in vsled tega veliko kriva,
da se vojska vleče vedno dalje brez konca in kraja.

Pred Solunom.

Rumunski listi pišejo, da se Francozi in Ang-
leži pripravljajo na ofenzivo, ker so avstrijsko-nemš-
ko-bolgarske čete drugod zaposlene. Ali francoske in
angleške ne? Grški listi pa pravijo, da se Bolgari
pripravljajo za veliko ofenzivo proti Solunu. Menda
bo najboljša, da ne verjamemo ne rumunskim, in ne
grškim listom.

Princ Mirko v Cetinju.

Črnogorski princ Mirko, ki je že dalje časa bo-
lehen in je dosedaj stanoval v svoji vili v Podgorici,